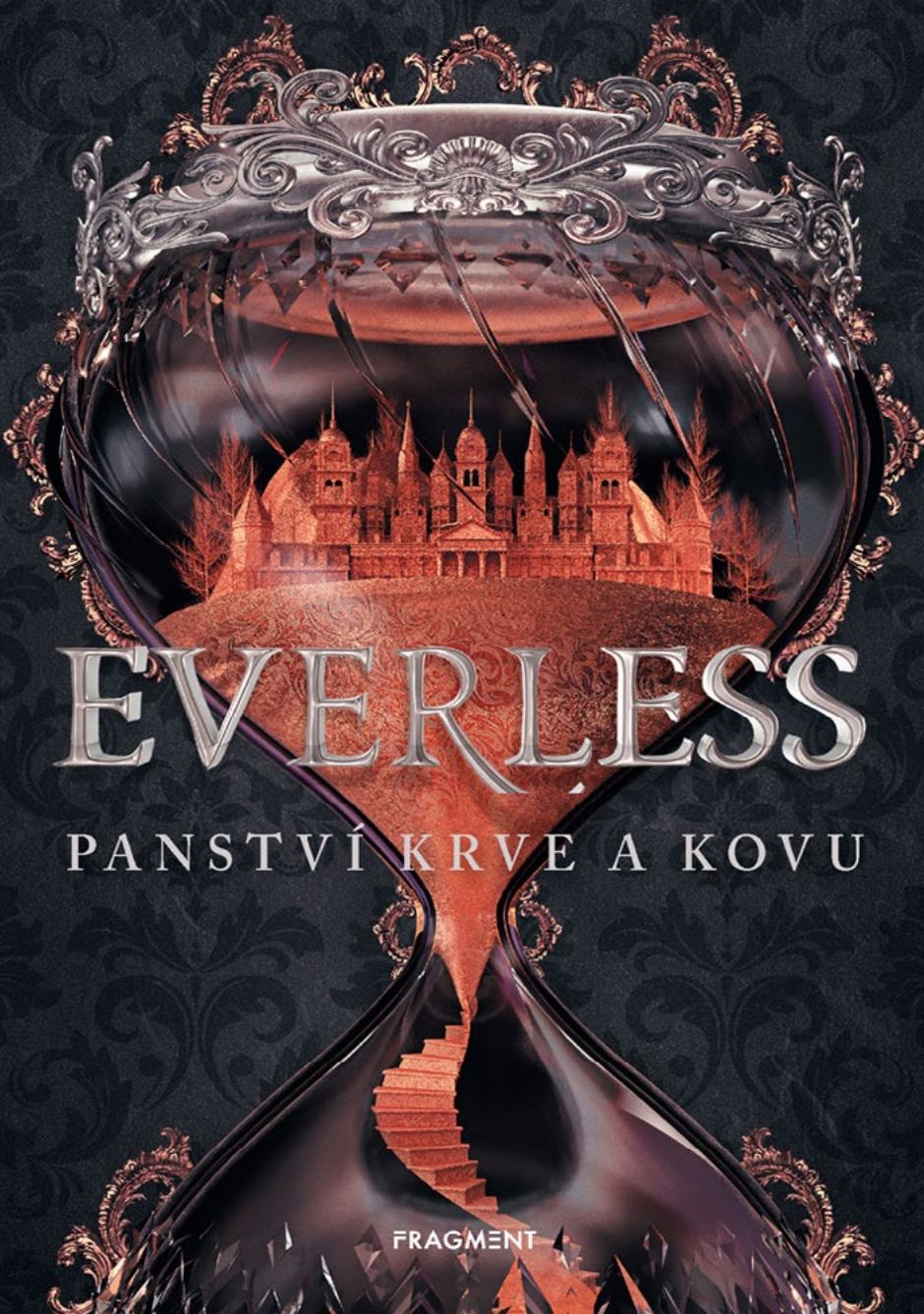

SARA HOLLANDOVÁ

EVERLESS

PANSTVÍ KRVE A KOVU

FRAGMENT

Everless

Panství krve a kovu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sara Hollandová
Everless – Panství krve a kovu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARA HOLLANDOVÁ

EVERLESS

PANSTVÍ KRVE A KOVU

FRAGMENT

Mým rodičům, za všechny příběhy.

1

Většina lidí se v lese bojí, protože věří starým příběhům o vílách, které by jim mohly zmrazit čas v krvi, nebo o čarodějích, které by jediným zašeptáním uměly rozsypat jejich roky po sněhu. Dokonce se říká, že lesem bloudí duch samotného Alchymisty, který svým dechem dokáže uvěznit celé věčnosti.

Já ovšem vím, že je hloupost bát se nějakých povídaček. V lese se totiž skrývá skutečné nebezpečí – zloději, kteří číhají s ostrými noži a alchymistickou substancí za opaskem, aby sebrali čas všem, kteří se odváží opustit bezpečí vesnice. Říká se jim krváčeči. Kvůli nim se mému papá nelíbí, že chodím na lov, ale nic jiného nám nezbyvá. Naštěstí je zima a v lese není žádný podrost, kde by se lupiči mohli schovat, ani tam není slyšet zpěv ptáků, který by tlumil zvuk jejich kroků.

Kromě toho znám lesy líp než kdokoli jiný. Vždycky se mi tu moc líbilo. Obdivuju, jak spletené větve nad mou hlavou propouštějí sluneční světlo a brání závanům ostrého větru. Mohla bych tu zůstat celý den a jen se tak procházet mezi stromy pokrytými

jemnou pavučinou sněhu, který se třpytí v občasných paprscích slunce. Ale kdepak.

To je jen sen. Nikdy bych nenechala svého papá samotného, zvláště když je –

„Není,“ řeknu si.

Lež v zimním vzduchu zmrzne, spadne na zem jako sníh a já do ní kopnu špičkou své boty.

Papá tvrdí, že některé stromy v lese jsou tisíc let staré. Byly tady dřív, než se narodil, kdokoli teď žije, dokonce dřív, než se narodila královna, a snad ještě předtím než Alchymista a Čarodějka spoutali čas krví a kovem – pokud taková doba vůbec existovala. Tyhle stromy tu budou stát ještě dlouho poté, co my odejdeme. Nejsou to predátoři jako vlci či lidé. Kořeny pod mýma nohama nežijí po celá staletí na úkor jiných rostlin, které by kvůli nim seschly a zešedivěly. A jejich čas se z nich nedá vykrváct.

Kéž bychom byli víc podobní stromům.

Starou těžkou mušketu mého papá mám bez užitku na zádech. Široko daleko není žádná lovná zvěř. Za pár hodin bude tma a stánky na trhu jeden za druhým stáhnou rolety. Brzy budu muset zajít do města a obrátit se na poskytovatele času. Doufala jsem, že se při lovu uklidním a připravím se na to, co musím udělat. Ale teď se ještě víc bojím.

Zítرا musíme Croftonu zaplatit nájem. Jako každý měsíc budou Gerlingové tvrdit, že jim dlužíme za jejich ochranu a za jejich půdu, a naplní své truhlice naší kovokrví. Minulý měsíc, když jsme nemohli zaplatit, nám výběřčí prominul – papá vyřadil tak nemocně a já tak mladě –, ale nebyla to od něho

laskavost. Tento měsíc bude žádat dvakrát tolik, možná i víc. Teď, když je mi sedmnáct a můžu legálně krvácet svá léta, vím, co musím udělat.

Pokud bude mít papá jasnou mysl, bude vzteky bez sebe.

Zkus to ještě jednou, řeknu si, když přeskočím úzký potůček plynoucí mezi stromy. Jeho zurčení utichlo, zamrzlo – ale vtom pod ledem zahlédnu záblesk zelené, hnědé a zlaté. V téměř nepostřehnutelném proudu se kroutí osamocený pstruh a dokazuje, že pod vším tím ledem existuje život.

Spěšně si kleknu a pažbou zbraně rozbiju ledovou plochu. Zatímco vyčkávám, až se uklidní hladina a až zahlédnu lesk šupin, ze zoufalství tiše požádám o pomoc Čarodějkou. Kovokrev z pstruha ani zdaleka nepokryje nájem, který papá dluží, ale nechci přijít na trh s prázdnýma rukama. Nepřijdu.

Soustředím se a přinutím své srdce ke klidu.

A pak – jak se to občas stává – se zdá, že celý svět zpomalí. Ne, nezdá se to. Větve opravdu přestanou šumět ve větru. Dokonce ustane i téměř neslyšitelné praskání rozpouštějícího se sněhu na zemi. Jako by celý svět zadržel dech.

Podívám se dolů, na bledý třpyt v kalné vodě – i ta se zastavila v závanu času. Než ten moment uplyne, zaútočím a ponořím holou ruku do potůčku.

Šok z ledové vody mi putuje zápěstím, až mi zdřevění prsty. Ryba se úlekem přestane pohybovat, a když po ní sáhnu, téměř jako by se chtěla nechat chytit.

Jakmile rukou obejmu její slizké tělo, čas se opět rozběhne. Ryba sebou začne silně mrskat a já zalapám po dechu, protože mi málem vyklouzne. Než se jí však podaří uniknout na svobodu,

nacvičeným pohybem ji vytáhnu z vody a zastrčím do tašky. S mírnou závratí chvíli sleduju, jak sebou hází, až se celá taška kroutí.

Potom její pohyb ustane.

Nevím, proč někdy, zcela nahodile, čas takhle zpomalí. Vzpomenu si však na svého papá a uvědomím si, že si to musím nechat pro sebe – jednou viděl muže krváčet dvacet let jen kvůli tvrzení, že mávnutím ruky dokáže, aby hodina ubíhala pozpátku. Některé bylinkářky, čarodějky nižšího řádu, jako Calla v naší vesnici, jsou tolerovány pro pobavení pověřivých lidí – pokud platí nájem. Dokud mi papá nezakázal navštěvovat její krámek, abychom náhodou nevzbudili pozornost, chodívala jsem za ní a naslouchala jejím historkám o vlnění a zpomalení času, o tom, že čas může způsobit trhliny v zemském povrchu nebo dokonce zemětřesení. Dosud si pamatuji její parfém – koření smíchané s krví starobylých rituálů. Ale papá mě naučil, že pokud chci zůstat v bezpečí, musím sklonit hlavu.

Zastrčím si ruce do podpaží, abych si je zahřála, znovu si dřepnu k potůčku a snažím se zase soustředit. Žádná další ryba už ale nepřipluje a slunce, jehož paže prostupují lesem, se pomalu kloní k západu.

Znepokojením se mi sevře žaludek.

Návštěvu tržiště už nemůžu dál odkládat.

Celé roky jsem věděla, že k tomu jednou dojde, ale i tak potichu zakleju. Tašku, ze které kape, si přehodím přes rameno a otočím se zpátky k městu. Zašla jsem dál než obvykle, a teď toho lituju, protože mám svoje obnošené boty rozmočené od sněhu a stromy zachytávají poslední zbytky denního tepla.

Nakonec začne les řídnout a já brzy narazím na cestu vedoucí do města, jejíž nepevněný povrch se pod stovkami kol nákladních vozů změnil ve zmrzlé bláto. Vleču se podél cesty a snažím se obrnit vůči všemu, co mě na tržišti čeká. Děsí mě pomyšlení na nůž poskytovatele času, na lahvičky, které čekají, až se naplní krví. Na krev, která se změní v kov, na vlnu nevolnosti, která podle všeho přijde, až mi z žil odebere čas.

Ještě horší je ovšem pomyšlení, že přes tenké zdi naší chalupy opět uslyším, jak sebou papá hází na svém slamníku. Čarodějka ví, že potřebuje odpočinek. V poslední době se mi ztrácí před očima jako zimní měsíc.

Prísahala bych, že mu šednou oči – což je známkou, že mu dochází čas.

Kéž by neexistovalo tak jednoduché vysvětlení, proč dnes ráno zapomněl na moje narozeniny.

Papá na moje narozeniny ještě nikdy nezapomněl. Ani jedinkrát. Kdyby se mi tak přiznal, že prodává čas i navzdory mým prosbám, aby to nedělal. Kdyby mi tak dovolil dát mu pár svých let. Kdyby tak Čarodějka a Alchymista byli opravdoví a já je mohla přinutit, aby našli způsob, jak mu dopřát věčný život.

Co když – nedokážu si to ani připustit – co když mu zbývá jen měsíc, den?

Do mysli se mi vkrade vzpomínka na starou žebračku, která minulý týden v Croftonu vykrvácela svůj poslední týden za misku polévky. Potácela se od dveří ke dveřím, zdravila každého člověka ve městě a prosila o den či dva nebo aspoň o kousek chleba. Nejdřív ze všeho zapomněla jména lidí – potom úplně

zapomněla na obrys vesnice, zabloudila do polí a zvedala ruce do vzduchu a tukala na vzduch.

Papá a já jsme ji našli smotanou do klubíčka v pšenici. Kůži měla studenou jako led. Její čas vypršel. A všechno to začalo zapomínáním.

Při tom pomyšlení se rozběhnu. Nabádá mě k tomu má krev, která žadoní, abych ji přeměnila na mince.

Nejprve se Crofton ohlásí několika tenoučkými sloupci kouře a potom mozaikou střech, které vykukují mezi kopci. Úzká stezka, která vede k naší chalupě, ještě daleko před vesnicí uhýbá z hlavní silnice směrem na východ. Já ji ale minu a pokračuju dál k hluku a kouři tržiště.

Za nízkou kamennou zídkou, která zhruba označuje okraj vesnice, se k sobě těsně tisknou řadové domky, jako kdyby se vzájemnou blízkostí chránily proti chladu, lesu nebo pomalému vysávání času. Všude kolem mě proudí lidé zabalení do mnoha vrstev oblečení a s hlavami nachýlenými proti větru.

Tržiště není nic jiného než místo vydlážděné zablácenými dlažebními kostkami, kde se setkávají tři ulice. Dnes odpoledne je tu plno a hlučno. Nájem musí platit všichni a prostor překypuje prodávajícími lidmi. Muži v drsném farmářském oděvu a ženy s dětmi na zádech smlouvají nad štučky látky, pecny chleba a dobytčími kostmi bohatými na morek a ignorují žebráky, kteří se potloukají od stánku ke stánku a jejichž refrén – hodinu? Hodinu? – doplňuje všeobecný šum. Vzduch je prosycený kouřem z olejových hořáků, na kterých kuchaři připravují jídla.

Z krámku poskytovatele času Edwina Duadeho se vine dlouhá fronta. Papá a já ani zdaleka nejsme jediní, kdo má každý měsíc co dělat, aby vyšel s penězi. Ten pohled mě vždycky strašně rozesmutní – kolem zdí postávají desítky lidí a čekají, až jim poskytovatel odebere čas z jejich krve a přetaví jej v mince. Víím, že se k nim musím připojit, ale nějak se nemůžu přinutit do té fronty postavit. Kdyby to zjistil papá...

Bude lepší, když předtím, než prodám svůj čas, něco sním a posílím se. A taky bych mohla prodat svůj úlovek, jakkoli mizerný.

Zamírím k řeznickému stánku, kde za pultem stojí moje přítelkyně Amma a rozděljuje proužky sušeného masa hroznů sko-laček v čistých šatových zástěrách. Ucíťím bodnutí, v němž se mísí nostalgie a závist. Mohla bych být jednou z nich. Byla jsem jednou z nich, kdysi. Poté, co musel papá odejít z Everless, hradu rodu Gerlingů – záblesk hněvu, když na to pomyslím, znám stejně dobře jako tlukot vlastního srdce –, utratil své úspory za knihy a sešity, abych mohla chodit do školy. Jak se ale zhoršoval jeho zrak, přicházel o práci a peníze na knihy a sešity začaly docházet. Papá mě sice naučil všechno, co znal, ale to není stejné, jako kdybych chodila do školy.

Odstřím tu myšlenku stranou, a když zachytím Ammin pohled, mávnu na ni. Usměje se a přitom se jí sraští jizva, která jí hyzdí jednu stranu tváře. Je to pozůstatek vpádu krváčečů do vesnice, kde se narodila. Její otec tehdy zemřel a matce zůstalo v krvi jen pár dní. Odmítla se však vzdát života, dokud neodvede své dcery do Croftonu. Tam už jí ale vypršel čas, a tak se teď Amma musí o svou mladší sestru Aliu starat sama.

Ammě – a zřejmě i mnoha školačkám, mezi kterými procházím – může moje nenávist ke Gerlingům připadat nesmyslná. Chrání svá města před krváčeči a lapky, jako byli ti, co zabili Amminy rodiče, a dohlížejí na obchod. Za svou ochranu očekávají loajálnost – a každý měsíc samozřejmě také kovokrev. Střeží hranice Semperry, aby nikdo nemohl uniknout a prozradit tajemství kovokrve. Proto jsme i poté, co jsme byli před mnoha lety kvůli ohni v kovárně vyhnáni z hradu Everless, zůstali na panství Gerlingů.

Na Everless si dobře pamatuju – lesknoucí se bronzové dveře a gobelíny na stěnách chodeb, jimiž poletují jeho obyvatelé oděni ve zlatě, hedvábí a špercích. Žádný Gerling by vás nepro následoval lesem, aby vám prořízl hrdlo, ale i tak jsou to zloději.

„Slyšela jsem, že stanovili datum na první jarní den,“ rozplývá se jedna ze školaček.

„Ne, bude to dřív,“ tvrdí druhá. „Je tak zamilovaný, že nevydrží se sňatkem čekat až do jara.“

Poslouchám jen na půl ucha, ale vím, že brebentí o tom, o čem v posledních dnech mluví téměř všichni – o Roanově svatbě, která spojí dvě nejmocnější rodiny v Sempře.

O *svatbě lorda Gerlinga*, opravím se. Už to není ten umazaný kluk s mezerou mezi zuby, který se připojil k dětem služebnictva a hrál si s nimi na schovávanou. Jakmile se ožení s Inou Goldovou, královninou schovankou, stane se téměř synem Jejího Veličenstva. Království Sempera je rozděleno mezi pět rodin, ale Gerlingové ovládají téměř třetinu země. Po Roanově sňatku bude jejich rodina ještě mocnější. Amma na mě zakouří očima.

„No tak!“ okřikne je ve snaze je rozehnat. „Dost tlachání.“

V barevných zástěrách a s rozzářenými obličejí dívky odhopsají pryč. Na rozdíl od nich vypadá Amma vyčerpaně. Vlasy má pevně stažené dozadu a pod očima tmavé kruhy. Víím, že od svítání musí věšet a krájet maso. Vytáhnou z tašky malého pstruha a položíím ho na váhu.

„Dlouhý den?“ zeptá se a rukama už balí pstruha do papíru.

Usměju se na ni, jak nejlépe dovedu. „Na jaře to bude lepší.“

Amma je moje nejlepší přítelkyně, ale ani ona neví, jak špatně se mému papá a mně vede. Kdyby tušila, že se chystám krvácet, litovala by mě – nebo ještě hůř, nabídla by mi pomoc. To nechci. Sama má dost problémů.

Za rybu mi zaplatí hodinovou mincí umazanou od krve a jako dárek mi přidá proužek sušeného masa. Když obojí přijmu, nechá svou ruku v mé dlani. „Doufala jsem, že se tu dnes objevíš,“ pošeptá mi. „Musím ti něco povědět.“

Má ledové prsty a mluví vážným tónem. „Co?“ zeptám se a snažím se nedat najevo nervozitu. „Požádal tě konečně Jacob, abys s ním utekla?“ Jacob je místní hoch, jehož jednostranná zamilovanost do Ammy je už několik let terčem našich vtipů.

Zavrtí hlavou a ani se neusměje. „Opouštím vesnici,“ oznámí, aniž by pustila mou ruku. „Jdu pracovat na Everless. Najímají služebnictvo na pomoc s přípravami na svatbu.“ Nejistě se usměje.

Z mé tváře ovšem úsměv zmizí a po zádech mi přeběhne mráz. „Na Everless,“ zopakuju po ní ochromeně.

„Jules, slyšela jsem, že za každý měsíc dostaneš rok,“ rozplývá se se zářícíma očima. „Celý rok! Umíš si to představit?“

Rok, který ukradli nám, pomyslíím si.

„Ale...“ Stáhne se mi hrdlo. Většinu času se snažím vzpomínky na Everless a na dětství potlačit. Ale Ammin obličej plný naděje mi je jako povodeň všechny přináší zpátky – spleť chodby, rozsáhlé trávníky, Roanův úsměv. Další vzpomínky, vzpomínky na plameny, ale všechno ostatní spálí. Najednou ucítím v ústech hořkost.

„Copak jsi neslyšela, co se povídá?“ zeptám se. Její úsměv zakolísá a já se zarazím. Hrozně nerada jí kazím štěstí, ale svá slova už nemůžu vzít zpátky, a tak tu myšlenku dokončím. „Že najímají jen dívky? Hezké ženy? Starý lord Gerling zachází se služebnými jako s hračkami přímo pod nosem své ženy.“

„To je riziko, které musím podstoupit,“ zašeptá a pustí mou ruku. „Alia jde taky. I Karina – její manžel prohrává jejich čas v hazardních hrách.“ Vidím jí na očích zuřivost – Karinu bere skoro jako svoji matku, takže je vzteky bez sebe, když ji vidí trpět. „Tady nikdo práci nesežene. Everless je jediná šance, kterou mám, Jules.“

Chci se s ní dál hádat, přesvědčit ji, že osud všech dívek na Everless je nevďěčný a ponižující, že se tam všechny stanou jen loutkami beze jména, ale nemůžu. Amma má pravdu – ti, co slouží Gerlingům, dostávají dobře zapláceno, aspoň podle místního měřítka, přestože kovokrev, kterou dostávají, Gerlingové vzali – ukradli – lidem, jako je Amma, já a papá.

Já ale vím, co je hlad, a Amma nesdílí mou nenávist ke Gerlingům, ani nezná jejich krutost. A tak se na Ammu co nejzářivěji usměju.

„Jsem si jistá, že to bude úžasné,“ řeknu a doufám, že v mém hlase nezaslechne pochyby.

„Jen si představ, že na vlastní oči uvidím královnu,“ básní. Zatímco papá královnou tajně opovrhuje, většina rodin ji považuje téměř za bohyni. Možná je bohyň, vždyť žije už od časů Čarodějky. Když se v žilách všech lidí rozproudila kovokrev, naši zemi napadli nájezdníci z jiných království. Královna, hlava semperské armády, je zničila a od té doby vládne.

„A taky Inu Goldovou,“ pokračuje Amma. „Říká se, že je velmi krásná.“

„No, pokud se vdává za lorda Gerlinga, tak musí být,“ odvětim nenučeně, i když se mi při pomýšlení na lady Goldovou sevře žaludek. Všichni znají její příběh. Byla sirotek, stejně jako spousta dalších dětí nalezených na skalnaté semperské pláži poblíž paláce, kde byli obětováni královně. Po mnoha atentátech, zejména v prvních letech jejího vládnutí, královna odmítla mít vlastní děti nebo partnera. Namísto toho slíbila, že si vybere dítě, které vychová jako prince nebo princeznu – a pokud si to zaslouží, odkáže mu i korunu, až bude připravena opustit trůn. Rodiče Iny byli nejspíš ještě zoufalejší než nevolníci z Croftonu. Ina zaujala pozornost jedné královniny dvorní dámy a královna si ji vybrala za svou dceru – a před dvěma lety ji oficiálně jmenovala svou dědičkou.

Teď je jí sedmnáct. Je stejně stará jako Amma a já – ale na rozdíl od nás zdědí trůn, královskou časovou banku a bude žít po celá staletí. Její život bude naplněn hostinami a plesy a věcmi, které si my dvě nedokážeme ani představit, a nebude se zabývat o mě ani o nikoho jiného za zdmi paláce.

Snažím se přesvědčit sebe samu, že moje nenávist pramení právě z takovýchto představ, a ne ze skutečnosti, že se stane Roanovou ženou.

„Mohla bys jít taky, Jules,“ navrhně Amma tiše. „Nebylo by vůbec špatné, kdybychom mohly dávat jedna na druhou pozor.“

Na vteřinu si to představím – úzké prostory pro služebnictvo, rozlehlé plochy trávníků a obrovská mramorová schodiště.

To ale není možné. Papá by mi to nikdy nedovolil. Museli jsme z Everless uprchnout, utéct od Gerlingů. Jen kvůli nim hladovíme.

Kvůli Liamovi.

„Nemůžu opustit svého papá,“ zavrtím hlavou. „To přece víš.“

Amma vzdychne. „No, tak se uvidíme, až se vrátím. Chci si uspořít tolik času, abych se mohla vrátit do školy.“

„Proč zůstat jen u toho?“ poškádlím ji. „Možná se do tebe zamiluje nějaký šlechtic a odvede si tě na svůj hrad.“

„Co by pak ale dělal Jacob?“ zahihňá se, mrkne a já se přiměju rozesmát. Najednou si uvědomím, jak osamocená budu po všechny ty měsíce, co bude Amma pryč, a zachvátí mě strach, že už ji nikdy neuvidím. Přitáhnu si ji do náruče. Navzdory mnoha hodinám stráveným oddělováním kostí a chrupavek jí vlasy stále voní divokými květinami. „Prozatím sbohem, Ammo.“

„Budu zpátky dřív, než se naděješ,“ usměje se na mě, „a budu znát spoustu příběhů.“

„O tom nepochybuju,“ opáčím. Nedodám: Jen doufám, že to budou příběhy se šťastným koncem.

Zdržím se u Ammy tak dlouho, jak to jen jde, ale zapadající slunce se nedá zastavit. Se žaludkem scvrklým strachem odklopýtám k poskytovateli času. Propletu se mezi stánky a najdu

konec dosud příliš dlouhé fronty, která se vine k Duadeovým dveřím, nad kterými je vypálený symbol přesýpacích hodin a za kterými čeká záblesk čepele a substance, která mění krev a čas v kov.

Ve snaze vyhnout se pohledu lidí, kteří bledí, bez dechu a o kousek blíž smrti vycházejí z obchodu, sklopím oči k zemi. Namlouvám si, že někteří z nich už nebudou muset poskytovatele nikdy navštívit – a že příští týden, až si najdou práci, se vrátí domů, rozpustí kovokrev ve svém šálku čaje a vypijí ji. Moc dobře ale vím, že v Croftonu se nic takového nestane; aspoň jsem to nikdy nezažila. Tady jenom krvácíme, jenom prodáváme.

Po pár minutách mě nějaké pozdvižení přinutí zvednout hlavu. Z krámku se vynoří tři muži – dva výběrčí, muži z Everless, jimž na hrudi září erb rodu Gerlingů a za opaskem se jim houpe meč. Mezi nimi je poskytovatel času Duade, kterého oba muži pevně drží za paže.

„Pustte mě,“ vykřikne Duade. „Nedopustil jsem se ničeho zlého.“

Dav zašumí a já vycítím, jak všichni začínají panikařit. V Duadeově krámku zajisté dochází k nějaké nekalé činnosti, ale policie to doposud přecházela mrknutím a kývnutím a pravidelným předáním měsíční mince z ruky do ruky. Poskytovatel času je možná úlisný a chamtivý typ člověka, ale čas od času ho všichni potřebujeme.

Já ho potřebuju zrovna dnes.

Zatímco se Duade marně pokouší vytrhnout úředníkům, náměstím se rozezní klapot koňských kopyt. Všichni okamžitě

ztichnou, a dokonce i Duade v rukou výběrčích ztuhne. Zpoza rohu vjede na tržiště mladý muž na bílé klisně, s kápí staženou hluboko do čela, aby se ochránil před zimou.

Roan. Aniž bych to chtěla, poskočí mi srdce. V posledních měsících, jelikož dosáhl plnoletosti, začal Roan Gerling navštěvovat vesnice, které patří jeho rodu. Když se objevil poprvé, málem jsem ho nepoznala. Stal se z něho štíhlý a velmi pohledný muž – takže teď, kdykoli jdu na tržiště, tajně doufám, že ho uvidím, i když on mě vidět nesmí. Chci ho nenávidět za jeho krásné oblečení i jeho mírný a přívětivý úsměv, se kterým se rozhlíží kolem sebe a kterým nám připomíná, že tu vlastní každý strom, chalupu a kamínek na cestě. Bez ohledu na to, jak moc se snažím, jsou ale moje vzpomínky na Roana mnohem hlubší než moje nenávist. A kromě toho, výběrčí jsou v jeho přítomnosti vždy mnohem shovívavější. Ať se s Duadem děje cokoli, Roan to vyřeší.

Když ale zaletím pohledem zpátky ke krámku, výraz na Duadeově obličeji, kterého dosud oba úředníci pevně drží, nevyjadřuje úlevu, nýbrž čirou bázeň.

Zmateně se otočím k mladému muži, který si mezitím stáhl kápí z čela. Má správně široká ramena, zlatavou kůži a tmavé vlasy. Je ale zosobněním přísnosti. Stažené obočí, ostrý nos, vysoké aristokratické čelo.

Z plic mi unikne veškerý vzduch.

Není to Roan. Je to Liam. Je to Liam, Roanův starší bratr, o kterém jsem si myslela, že někde hodně daleko, na některé z těch břechtanem obrostlých univerzit u oceánu, studuje dějiny. Je to Liam, který mě deset let straší v mých snech. O noci, kdy

jsme uprchli, se mi zdá tak často, že už nedokážu oddělit noční můru od skutečných vzpomínek. Papá se ale ujistil, abych nikdy nezapomněla, že Liam Gerling není naším přítelem.

Když jsme byli malí, Liam se pokusil Roana zabít. Všichni tři jsme si hráli v kovárně a Liam svého bratra strčil do výhně. Kdybych Roana nevytáhla dřív, než se ho zmocnily plameny, uhořel by zaživa. Za odměnu jsme museli utéct z jediného domova, který jsem poznala. Papá se obával, že kdybychom zůstali na Everless, Liam by mi mohl něco udělat, protože jsem viděla, co se stalo.

Později, když mi bylo dvanáct, Liam našel mého papá a mě v domku poblíž Rodshire. Jejich rvačka mě probudila uprostřed noci, a když jsem vyběhla ze svého pokoje, můj otec mě popadl za ruku – Liama odehnal pryč – a uprchli jsme podruhé.

Jsem jako ochrnutá, protože se vyplnily moje nejhorší obavy – po všech těch letech zase našel mě i mého otce.

Vím, že bych se měla obrátit, ale nemůžu od něj odtrhnout oči. Pořád si představuju, jak vypadal před deseti lety, s jakou nenávistí na mě hleděl skrz clonu kouře v den, kdy jsme nadobro zmizeli z Everless.

V uších zaslechnu hlas svého papá: *Jestli někdy uvidíš Liama Gerlinga, utíkej.*

Dokonce už v deseti letech byl Liam chladný a nepřístupný. Ani ne rok poté, co jsme opustili panství, odešel na internátní školu, ale doma se o něm nikdy nepřestalo mluvit. Služebnictvo z Everless, které přijíždělo do Croftonu za pochůzkami, tvrdilo, že se umí rozzuřit dřív, než člověk luskně prsty, že se ho vlastní rodiče bojí a že ho poslali pryč. Liam ale nestrčil svého bratra do výhně kovárny ani nás nenapadl v Rodshire v zuřivosti. Byla to krutost. Nedovedu si představit, jak se jeho zlá vůle od té doby prohloubila.

Zatímco se snažím skrčit v nejbližších dveřích, přemýšlím, jak jsem si ho mohla splést s Roanem. Oba jsou sice stejně vysocí a mají stejné ostré rysy a černé vlasy – ale kde má Roan nepoddajné kudrny, Liam má hladce uhlazené vlny. Jeho ústa jsou tenká, humor postrádající šterbina a z jeho přivřených očí se nedá nic vyčíst. Vzpřímený v sedle svého koně ční vysoko nad davem – hrdý, neústupný a věčný. Prohlíží si nás, řadu lidí, kteří čekají, aby mohli navštívit Duadeho.

Zvednu ruku, abych si natáhla kápi, ale je příliš pozdě, jeho pohled už spočinul na mně. Zdá se mi to nebo se opravdu na moment zarazil a jeho oči na chvíli zůstaly viset na mně? Hrdlo se mi stáhne strachem a ruce, kterými si natahuju kápi na hlavu, se mi třesou. Chci se odvrátit a utéct z fronty, ale tím bych vzbudila ještě větší podezření.

Prostí vesničané díkybohu Liama nezajímají. Přejede mě očima a pak shlédne dolů, kde jeho pochoповé drží Duadeho.

Starý poskytovatel času je strachy bez sebe. Roan by své muže odvolal, ale Liam nemá ani špetku jeho laskavosti.

„Prosím...“ Na tržišti se rozhostilo takové ticho, že slyším Duadeho žadonit až k místu, kde stojím. „Můj pane, byl to jen politováníhodný omyl, nic víc.“

„Porušil jsi zákon. Krvácel jsi čas z dítěte.“ Liamův hlas je nyní hlubší, ale stejně chladný, jako když byl chlapec. „Popíráš to?“

Lidem kolem mě přeletí po tvářích vzpomínky na prožitou bolest a mně je okamžitě jasné, že jsou všichni rodiči. Dětský čas je nepředvídatelný, nesnadno se měří a těžko se spoutává, a je snadné odebrat ho příliš mnoho a nechtěně dárce zabít. Přesto mnoho z těchto rodičů nemělo na výběr. Dovedu si však představit, že sledovat, jak vlastní dítě krvácí, je dostatečným trestem, krutějším, než cokoli by mohli vymyslet Gerlingové.

„Jak jsem měl vědět, že je ještě dítě?“ Duade vyplašeně hledí na Liama a z jeho rtů vychází výmluva za výmluvou. „Věřím jen tomu, co je mi řečeno, můj pane, nejsem víc než váš služebník –“

Liamův hlas prořizne vzduch jako chladný a ostrý nůž. „Vezměte ho na Everless a vykrvácejte mu jeden rok.“

Duade zůstane stát jako solný sloup. „Rok?“ Na moment se zatváří ohromeně. Pak se mu v rysech objeví panika. „Lorde Gerlingu, prosím –“

Výběřčí odtáhnou Duadeho k čekajícímu koňskému povozu. Liam trhne nohou, jako by se chystal sesednout, a mně se udělá zle od žaludku. Mám strach, že omdlím. Zatímco se Liam zabývá něčím jiným, sehnou hlavu a uteču z fronty směrem k uličce, která je zkratkou k mému domovu.

Na okraji tržiště se ohlédnou. Okamžitě si přeju, abych to neudělala. Lidé se trousí od krámku poskytovatele času, ale Liam je pořád na místě a dívá se přímo na mě. Málem mi přestane bít srdce a na moment, který trvá skoro celou věčnost, zůstanu stát jako přimražená, jako polapená v jeho pronikavém pohledu. Kdyby mě poznal...

Utíkej, uslyším otcův hlas.

Liam však zabodne paty do slabin svého koně a obrátí se na opačnou stranu, zpátky k hlavní silnici, jako by se nemohl dočkat, až s takovým opovržením hodným hnízdem, jako je naše vesnice, skončí. V uších mi duní můj nepravidelný dech. Otočím se a rozběhnu se domů.

Když se vynořím z vesnice a octnu se na našem pustém pšeničném poli, panika, která mi až dosud zastírala mysl, trochu poleví a zanechá ve mně jen hluboký strach, kterému nedokážu uniknout a který ve mně Liam zasel svým pohledem. Od noci, kdy jsme byli vypovězeni z Everless, mě trápí noční můry – hrůzné noci naplněné požáry a kouřem se změnily ve sny, ve kterých mě pronásleduje zabiják bez tváře. Kdykoli si vybavím Liamovy oči, skoro jako bych znovu prožívala oheň

a hrůzu a chřípí mi naplňuje palčivý zápach žhavého kovu a hořící slámy.

Od chvíle, kdy mě naposledy viděl, uplynulo deset let, připomínám si pořád dokola. Papá i já jsme byli služebníky, já jen sedmiletá holka s kostnatými koleny a čepečkem pro služky na hlavě. Možná by poznal mého papá, ale neexistuje důvod, proč by si měl pamatovat mě.

Teprve až se mi před očima zjeví naše chalupa, z jejíhož komína vychází nepatrný sloupec kouře, vzpomenu si, že jsem chtěla přinést domů večeři. Bude nám muset stačit proužek sušeného masa, který mi darovala Amma. Kvůli svému papá doufám, že hodinová mince, kterou jsem získala za pstruha, bude stát za prázdný žaludek.

Slunce se nachýlilo k obzoru. Pohlédnu k západu, kde je šedivá obloha stříknutá rudozlatou barvou. Uplynul další den.

Na našich zadních dveřích visí věnec z usychajících stálezelených větví a v okně je ozdoba ve tvaru lišky, kterou jsem v dětství vytvořila z drátu a hřebíků. Moje matka zjevně věřila v sílu talismanů. Papá tvrdí, že trávila celé hodiny splétáním borových větví nebo leštěním starožitné dřevěné sošky Čarodějky – elegantní figurky s hodinami v jedné ruce a s nožem v druhé –, která stojí na okenním parapetu a zajišťuje naši ochranu a dlouhověkost. Podobná socha, ale mnohem větší a ne tak hezká stojí poblíž západní hradby Croftonu. Navštěvují ji zbožní lidé – nebo zoufalí – a žádají o její požehnání. I když to můj otec nikdy neřekl nahlas, vím, že tyhle věci nechává v domě k uctění památky mé matky. Sám v ně nevěří a já taky ne. I kdyby totiž Čarodějka existovala, rozhodně neposlouchá naše modlitby.

Uvnitř zůstanu chvíli stát v neosvětlené kuchyni a čekám, až se mé oči přizpůsobí tmě. Bojím se momentu, kdy s prázdnýma rukama přijdu před svého otce. Ne že by se na mě papá zlobil – nikdy se na mě nezlobí –, ale bolestně si uvědomuju, jak je vyhublý a jak se mu třesou ruce. Co zapomněl za tu dobu, co jsem byla pryč – moje jméno? Můj obličej? Kvůli panice způsobené Liamem Gerlingem a pozdvižení, které vyvolal, jsem úplně zapomněla na nájem. A teď, když Duadeho odvedli na hrad, aby mu everlesský poskytovatel času vykrvácel celý rok, jakou mám naději prodat svou krev dřív, než přijde výběrčí?

Z vedlejší místnosti ke mně dolehne neznámý hlas a já ztuhnu. Praská tam oheň a slovům nejde rozumět, ale určitě jde o mužský hlas. Znovu mě ovládne strach. Tak mě Liam přece jen poznal? Poslal za mnou někoho?

Přijdu k prahu a odhrnu závěs. Zarazím se.

Chvíli mi trvá, než pochopím scénu, která se naskytne mým očím. Výběrčí nájmu, muž z Croftonu, který jako nějaká nemoc každý měsíc objíždí všechny domy ve městě, sedí naproti mému otci poblíž krbu. Objevil se tu dřív, rozhodně dřív než obvykle. Mezi nimi, na drsném dřevěném stole, leží v řadě několik předmětů: malá mosazná miska, skleněná lahvička a stříbrný nůž. Stejně nástroje má na svém pultu i poskytovatel času ve svém krámku se skleněnými výlohami. Jsou to nástroje, které se používají k odebrání času.

Papá ke mně vzhledne a vytřeští kalné oči. „Jules,“ vyhrkne a snaží se vstát. „Nečekal jsem tě dřív, než se setmí.“

Trhnu sebou. Už se setmělo.

„Co se děje?“ zeptám se hlasem prosyceným slzami, přestože to moc dobře vím. Výběřčí pohlédne mým směrem. Připadá mi na naši malou chaloupku příliš velký.

Můj otec klesne zpátky do křesla. „Platím náš nájem,“ vysvětlí klidným hlasem „Proč nepočkáš venku a neužiješ si teplého dne?“

Než stačím odpovědět, ozve se výběřčí. „Tedy čtyři měsíce.“ Mluví věcným, mírně znuděným tónem. „Za tento měsíc a za ten minulý.“

„Čtyři měsíce?“ Udělám krok směrem ke stolu a zvýšeným hlasem dodám: „Papá, to nemůžeš.“

Výběřčí po mně střílí pohledem a pak pokrčí rameny. „To je pokuta za zpoždění.“ Ještě jednou mě přejede očima od hlavy k patě a pak se vrátí ke svým nástrojům. „Čas je na utrácení, děvče.“

Ve vesnici je to obvyklý výrok – proč hromadit čas, když je každý den tak šíleně brutální, když je každý den stejný jako ten předtím i ten potom? Ovšem slyšet ho od muže, který nikdy nepoznal hlad ani chlad, mě nutí zatnout ruce v pěsti. Namísto toho ale sáhnu do kapsy pro hodinovou minci a zvednu ji do vzduchu. „Vezměte si tohle a já –“

Výběřčí mě přeruší krátkým smíchem.

„Ušetři si svou hodinu, děvče,“ řekne. „A netvař se tak znepokojeně. Až tvému otci vyprší čas, všechny tyhle dluhy zdědíš ty. Byl bych nerad, kdybychom spolu nebyli zadobře.“

Nadávka, kterou se na něj chystám vychrlit, mi zůstane uvězněná v hrdle. Až *mému papá vyprší čas*. Jako kdyby očekával, že se to stane už brzy. Změřil snad otcovu krev?

Můj otec uhne pohledem a zatne čelisti. Muž se natahne po noži, ale papá ho popadne jako první.

Přejeďe si s ním po dlani, tak klidně, jako by maloval uhlem po papíru, a ne nožem po kůži. Z rány začne vytékat krev. „Čtyři měsíce, ano,“ souhlasí, zvedne skleněnou lahvičku, přidrží si ji u dlaně a zachytí do ní tenký pramínek krve. „Mám spoustu na rozdávání.“

Určitě se mi ale nezdá, jak jeho obličej každou vteřinou bledne a bledne, jak se mu prohlubují vrásky ani jak celý trochu ochabne, když výběrčí zazátkuje plnou lahvičku a schová ji do tašky. Než papá stačí vzít do ruky druhou lahvičku, natáhnou se a vezmu ho za zápěstí.

„Ne.“ Druhou rukou odstrčím nůž tak daleko, aby na něj otec nedosáhl. Výběrčí mě sleduje s povytaženým obočím. Obrátím se na něj. „Čtyři měsíce za dvouměsíční nájem? Musí existovat jiný způsob.“

„Jules.“

Ignoruju otcovu tichou výtku. Výběrčí se tváří znuděně, což mě rozčiluje stejně jako fakt, že bere čas mému otci. Rychle ale hněv potlačím. Pokusím se mluvit co nejsladším hlasem, a dokonce vykouzlím úsměv na tváři. „Dovolte mi prodat můj čas, pane. Můžete mít pět měsíců.“

V očích muže se zableskne jiskřička zájmu. Dokážu si představit, na co myslí – mohl by předat nájem Gerlingům a zbytek si nechat pro sebe. Pak se do toho ale vloží můj otec. „Je jí šestnáct.“

„Je mi sedmnáct,“ opáčím. Nenávidím se za to, jak zmateně se kvůli mým slovům papá zatváří. „Papá, dnes je jedenáctý den měsíce. Je mi sedmnáct.“

Výběřčí se podívá z jednoho na druhého. Neví, komu má věřit, ale nakonec zabručí a zavrtí hlavou. „Ne. Neodeberu krev dítěti a nenechám na svou hlavu dopadnout hněv Čarodějky.“

Čarodějky, nebo Liama Gerlinga?

„Prosím.“ Pootočím se k otci a promluvíím k oběma mužům zároveň. „Ještě nikdy jsem nedávala čas. Vydělám si ho zpátky.“

„To se snadno řekne,“ namítne papá tvrdošíjně. „Ale hůř se provede. Výběřčí, podejte mi další lahvičku.“

„Odejdu pracovat na Everless.“ Ta slova mi uniknou ze rtů dřív, než se ten nápad v mé mysli plně rozvine. Otec prudce otočí hlavu a střeží po mně varovným pohledem.

Výběřčí se nepohne. „A?“

„A...“ Zamžourám a snažím si vzpomenout, co mi na tržišti povídala Amma. „Platí rok za měsíc. Jestli nám tentokrát prominete, zaplatím vám dvojnásobek všeho, co vám dlužíme. A dva měsíce zaplatím předem,“ dodám a snažím se nedat ve svém hlase najevo zoufalství.

Úplatek, který jsem nabídla, muže zaujal. Prohlédne si mě od hlavy k patě, ohodnotí mě tak, že se mi z toho vaří krev, ale držím bradu vysoko a snesu jeho oči na svém těle. Vím, jak si Gerlingové cení mládí a krásy. Nejsem žádná Ina Goldová, ale aspoň jsem zdělila matčiny dlouhé nohy a lesklé vlasy. V jiných šatech bych vypadala jako dívka z Everless.

„Jules!“ Můj otec se s námahou zvedne od stolu a chňapne po své holi. Když vstane a vztyčí se nad námi, na bolestnou vteřinu v něm vidím muže, jakým býval – hrdého a silného, na kterého si dávali pozor všichni kumpáni Gerlingů. Podívám se

na desku stolu. Trápí mě, že ho musím takhle ignorovat, ale nevím, kolik času už prodal a kolik mu zbývá.

„V žádném případě. Zakazuju ti –“

„Posadte se,“ zavrčí výběrčí netrpělivě. „Mám lepší věci na práci, než poslouchat, jak se venkovani mezi sebou hašteří.“

Můj otec pomalu klesne zpátky do křesla s čelem nakrčeným zlobou i strachem.

„Povím vám, jak to vyřešíme,“ prohlásí výběrčí povýšenec-ky a vstane od stolu. „Jestli máš v plánu odejít na Everless, přijď zítra za svítání na tržiště. Uvidíme, jestli se budeš hodit. V opačném případě přijdu zítra odebrat zbytek nájmu.“

„Děkuju za vaši trpělivost,“ odvětim. Papá ze mě nespustí oči. „Uvidíme se zítra.“

Výběrčí cosi vyhýbavě zahuhlá. Když vyjde z domu a práskne za sebou dveřmi, uvnitř se rozhostí ticho.

„Kolik času ti zbývá?“ Ta otázka jako by mi sama o sobě vyklouzla ze rtů.

Buď mě neslyší, nebo se mě rozhodl ignorovat. Podívá se na stůl a osuší si ránu v dlani kouskem látky. „Jules –“

„Kolik času?“ zatlačím na něj.

„Dost.“ Nepoznám, jestli je to odpověď, nebo výtku. Zhluboka se nadechne. „Jsi ještě dítě. Měla by ses vrátit do školy.“

„Měl jsi povědět, že meškáme s nájmem. Mohla jsem zaplatit. Mám čas.“

„Ne,“ odmítne otec a vůbec poprvé mě ostře okřikne. „Nedovolím, aby se to stalo.“

„Ale práce se těžko shání.“ Hněv, který jsem potlačila, zloba, kterou jsem nemohla ukázat výběrčímu, se v mém nitru

svíjí a kroutí. „Co nám zbývá – co zbývá tobě? Já tě potřebuju, papá.“ Vyděsím se, když si uvědomím, že mám oči plné slz. „Myslel jsi na to, než jsi dovolil, aby ti výběřčí vzal krev?“

„Existují věci, které o světě dosud nevíš, Jules.“ Naše hádka ho zmáhá, takže sedí ochable v křesle. Cítím se provinile – právě si nechal vykrváct celý měsíc a musí být vyčerpaný. „Gerlingové jsou zlí chamtiví lidé,“ rozčílí se. „Ten kluk, Liam, by nás raději nechal popravit, než by prozradil pravdu o tom ohni –“

Jeho slova se ztratí v záchvatu kašle. Pak promluví tak tiše, tak slabě, že si nejsem jistá, jestli si to jen nepředstavuju. „Nedovolím, aby tě dostali.“

„Nedostanou mě. Ani si mě nevšimnou,“ trvám na svém a snažím se nedat najevo své rozčilení. Už mám po krk schovávání se a čekání. „A jestli si vydělám dost času, budu se moct vrátit do školy.“

„Ne.“ Jeho hlas je pevný jako ocel. „Ty se na Everless nevrátíš. Zakazuju ti to.“

„Papá, prosím. Nikdo mě nepozná.“ Slyším se, jak dětinsky loudím. Otcův výbuch mnou otrásl. Já vím, že Gerlingy nenávidí – já taky –, ale kvůli tomu, aby mě od nich držel dál, přece nestojí za to krváct svůj život. Opravdu už strach natolik ovládl jeho mysl?

„Pořád jsem tvůj otec,“ prohlásí. „A dokud budeš žít pod mou střechou, budeš dělat, co řeknu.“

Otevřu pusu a chystám se s ním pohádat, ale pak mi myslí bleskne ošklivá myšlenka.

On mě nemůže zastavit.

Poté, co papá v mých dvanácti letech odehnal Liama, rozhodl se zahodit naši minulost. Kdyby vesničané věděli, že se v jejich středu usadil zdiskreditovaný kovář z Everless, jistě by údivem zdvihali obočí a kladli si otázku, proč papá opustil tak výnosnou pozici a raději se rozhodl pro těžký život na venkově. Ba co hůř – co kdyby nás Liam znovu našel a zosnoval pomstu? Bylo snazší přijít s nějakou nezajímavou, běžnou historkou. Farmař a jeho dcera, kteří po přírodní pohromě opustili svá pole. Naučil mě lhát, aby se o nás nikdy nikdo blíž nezajímal.

Neuvědomuje si však, že mě to naučil až příliš dobře.

Ztěžka vzdychnu. „Amma odchází na Everless,“ poznamenám. „Možná mi řezník dá její místo.“

Papá zjihne. „Možná.“ Natáhne se a pohladí mě po ruce. „Nelíbí se mi, že musíš pracovat. Ale aspoň to bude tady a zůstaneme spolu.“

Usměju se na něj. Mrzí mě, že mu nemůžu povědět pravdu – že mě pomyšlení na návrat na Everless znechucuje a naplňuje hrůzou, ale že to stejně udělám. Usmívá se, je vidět, že se mu ulevilo, takže je mi jasné, že mě neprokoukl. Vstanu, políbím ho na čelo a zamířím do kuchyně připravit večeři.

Když se papá nedívá, seberu z okna sošku Čarodějky – tu, která patřila mé matce – a strčím si ji do kapsy. Možná mi přinese štěstí. Možná mi myšlenky na ni dají sílu.

Za svítání budu potřebovat obojí.

Jdu spát dřív než papá. Na lůžku u krbu, pod tenkou přikrývkou a se zavřenýma očima poslouchám, jak si do účetní knihy zapisuje poznámky. Vím, že počítá svůj čas, jako kdyby nekončným kontrolováním čísel mohl objevit způsob, jak zaplatit za všechny věci, které si nemůžeme dovolit. Pak vrznou dveře chalupy, když si jde pro vodu ke staré studni. Zapraská oheň, jak naloží do krbu další poleno. Nakonec mě políbí na čelo a se vzdycháním odejde do svého pokoje.

Počkám, dokud se jeho dech nezklidní a papá neusne. Pak opatrně slezu z lůžka a co nejtíšeji posbírám své věci. Z příborníku si vezmu pár krajíčků tmavého chleba, jen abych měla jedno či dvě jídla. Vytáhnu své nejlepší šaty, i když vím, že ve srovnání s dámami na Everless budou moje obnošené modré lněné šaty působit velmi obyčejně. Zastrčím svůj lovecký nůž do pochvy na opasku a zbývající věci sbalím do tlumoku.

Očima spočinu na stěně, kde visí portrét mé matky, který nakreslil papá. Než se mu zhoršil zrak, kreslil moc rád – jednoho

dne jsem však kresbu objevila zastrčenou pod jeho matrací, jako by nemohl snést, že mu připomínala, co ztratil. Musela jsem ho uprosit, aby mi dovolil pověsit podobiznu zpátky na zeď. Papír je zažloutlý a zkroucený věkem, ale matčina podoba je pozoruhodná. Mladá žena s hnědýma očima a kudrnatými vlasy, jako mám já, se ohlíží přes rameno a směje se. Natáhnu ruku a prsty přeježu po matčině obličej. Zajímalo by mě, jestli by schválila mé rozhodnutí. V kapse mám její sošku Čarodějky. *Pro štěstí*, pomyslím si a zpomalí se mi srdce.

Na zadní stranu jednoho z papírů, které nechal papá rozházené po stole, naškrábu vzkaz, schválně nenucený. *Šla jsem za rezníkem. Vrátím se před setměním.*

Položím ho na jeho účetní knihu. Doufám, že si papá hned neuvědomí, že lžu. Jestli ano, nejspíš by dokulhal do vesnice a snažil by se zastavit Gerlingův vůz.

Co udělá, až zjistí, co jsem provedla?

Když budu na svého papá příliš myslet – jaké si o mě bude dělat starosti –, zradí mě nervy. A tak si tiše obuju boty a vezmu tlumok. Budu pryč měsíc, nanejvýš dva, a jakmile budu na Everless, napíšu mu dopis, že jsem v pořádku. Až se vrátím domů, plný váček kovokrve můj podvod určitě vynahradí.

Než se konečně přinutím vyrazit na cestu, jsou, soudě podle ustupující tmy a vůně rosy ve vzduchu, asi dvě hodiny před svítáním. Kráčím rychle, protože od východu začíná na oblohu prosakovat sluneční světlo. Je chladněji než včera, a tak se v syrovém větru chvěju zimou. Skrz sních mi do nosu stoupá pach hlíny. Brzy se přede mnou objeví vesnice. Shluk domků s doškovými střechami připomíná pokřivený klobouk nějaké houby.

Jedinou známkou života je pár žebráků, kteří spí v domovních vchodech. Jak se rozhlížím kolem, všimnu si, že v bytě nad pekařstvím stíhlá ruka zapaluje svíčku. Neleknu se – Gerlingové nás sice nechraní před hladověním, ale před vnějšími hrozbami ano. I tak je to ale strašidelný pohled.

Pár ulic od tržiště zaslechnu šelest hlasů. Zahnu za roh a uvidím největší shromáždění dívek na jednom místě, jaké jsem kdy zažila. Musí nás tady být víc než padesát, všechny čistě vydrhnuté a nastrojené v nejlepších šatech. Některé z nich znám – je tam Amma se svou mladší sestrou Aliou, drobnou a na svých dvanáct let až příliš vážnou, Nora, švadlena, pro kterou jsem dělala nějaké správký, dokud mi mohla platit. Další dívky ale neznám. Možná pocházejí z farem, které se nacházejí na míle daleko od hranic vesnice, a sem je přilákala příležitost pracovat na Everless.

Davem se pohybují muži s odznaky, na kterých je vidět erb Gerlingů. Pokřikují a shánějí dívky do jedné řady. Sevře se mi žaludek, když jednoho z nich poznám. Je to Ivan Tenburn, syn kapitána everlesské gardy, nyní na vlastním koni a s vlastním odznakem. Byl to surový kluk, který se neustále věšel Liamovi na paty. Všechny děti sloužících z něho měly strach. Jednou, když byl jeho otec pryč, přinutil všechny stájníky postavit se do řady a švihal je jezdeckým bičíkem po kolenou. Pokud některý z nich vykřikl, švihl toho, co stál vedle něho, pětkrát za sebou. Říkal tomu hra – prásk. Vzpomínám si na temné modřiny na holeních mého přítele Tama. Zůstaly mu tam po celé týdny.

Taky si pamatuju Roanův hlas, který žadonil, aby Ivan přestál.

Zachvátí mě strach ostrý jako meč, který Ivan nosí po boku. Uplynulo deset let, ale podle toho, jak Ivan huláká na dívky, se nic nezměnilo.

Zamírím k Ammě a Alie, které se k sobě choulí na opačné straně náměstí. Amma se tváří nejistě. Oblékla si cestovní plášť a na zádech má svůj tlumok. Jakmile mě uvidí, viditelně se jí uleví a obličej se jí rozzáří úsměvem.

„Já tomu nemůžu uvěřit!“ Popadne mě za paži, přitáhne si mě k sobě a krátce mě obejmě. „Takže se ti nakonec podařilo přesvědčit otce, aby tě pustil?“

„Jen na měsíc nebo dva,“ zalžu. „Jestli mě vůbec vyberou.“

„No, já myslím, že bude mít radost, když se vrátíš domů se dvěma roky kovokrve.“

Když mě Amma vtáhne za sebou do řady, snažím se v jejích slovech najít útěchu. Na dlani ucítím její rychlý a lehký pulz. „Jsem ráda, že jsi tady. Být spolu bude úžasné.“ Alia, která stojí vedle ní, se na mě usměje.

Zatímco se stavíme na místa, Ivan a ostatní muži se radí. Mluví tichými hlasy a po chvíli se obrátí čelem k dívkám. Za nimi přijíždějí na náměstí dva velké otevřené vozy, kočírované vyhublými chlapci s křivými zuby, kterým nemůže být víc než dvanáct. Ivan a jeho muži mezitím procházejí kolem řady dívek, prohlížejí si jejich brady, oči a paže a otáčejí jimi dokola.

„Co se děje?“ zeptám se šepetem Ammy, která jen zavrtí hlavou.

Sevre se mi žaludek. Slyšela jsem, že lord Gerling dává přednost mladým a hezkým služebným, ale nikdy jsem nečekala, že se k nám budou chovat takovým způsobem, že nás sem

naženou jako dobytek a budou se nám dívat na zuby a nohy, jako kdyby kupovali koně. Nejraději bych utekla, ale nedokážu své nohy přimět k pohybu.

Na opačném konci řady zkoumá muž dívku s kulatým obličejem a kudrnatými vlasy, kterou neznám. Muž se zamračí a zavrtí hlavou. Dívce se roztřeše ret. Začne mluvit, ale muž ji ignoruje a popojde k další dívce v řadě, zteplíle ženě kolem dvaceti let. Lačně se na ni usměje a prohodí pár slov. Mladá žena zrudne, vyjde z řady a rozběhne se k vozům.

Tak hodnotí jednu dívku po druhé. Asi čtvrtinu dívek pošlou k vozům a ostatní zamítnou. Kdykoli muži chlípně zašilhají po některé dívce nebo jí dokonce zvednou sukni, aby se jí podívali na stehna, zachvěju se odporem, ale chci vyhrát místo na Everless, a tak se neodvážím nic říct. Amma zbělela jako sníh, který se dosud hromadí v závějích na okrajích náměstí. Ve snaze uklidnit sebe i jí jí povzbudivě stisknu ruku.

Už mě od nich dělí jen pět dívek. Tři. Pak jedna. Když se muž z everlesské gardy objeví přede mnou, kousnu se zevnitř tváře a doufám, že se můj odpor neprojeví navenek. Jsem jen ráda, že to není Ivan. Usmívá se a je u mě tak blízko, že cítím, jak mu páchne z úst. K mému zděšení mě vezme za bradu a zvedne mi obličej. Trhnu sebou – nedokážu tomu zabránit. Muž se uchechtne a vrhne se mi na prsa.

Zareaguju zcela reflexivně a pak už jen sleduju, jak se všechno odehrává pomalu, jako bychom se pohybovali v medu. Už je to tu zas – čas se zastaví, dokonce se nehýbá ani vzduch, ale nikdo jiný si to zřejmě neuvědomuje. Muž se ušklíbne, Amma se zatváří zděšeně a hrůzou zalapá po dechu. Sáhnu po

noži, který mám za opaskem, a podržím ho před sebou. Jen chci toho muže zastavit.

Pak ale bzučení v mých uších utichne a svět se znovu rozběhne.

Muž z gardy i já se úlekem podíváme na rudou čáru tenkou jako vlas, která kříží jeho přečnávající panděro. Na jejím konci se hromadí kapky krve a znečišťují mu uniformu. Sotva jsem ho škrábla, ale i tak. Uvědomím si, co jsem provedla, a zachvátí mě panika.

Na moment se rozhostí děsivé ticho, ale pak ostatní muži propuknou v řehot. Mužův obličej získá temnou, zuřivě rudou barvu.

„Ty malá mrcho,“ vyplivne a přitiskne si na škrábnutí kapsník. „Vykrvácím ti deset let...“

Svšším ruku, ve které svírám nůž, v očích mě začnou pálit slzy a začnu couvat. Jak jsem mohla udělat takovou hloupost, tak neuvěřitelnou hloupost! Stačil jeden impulzivní moment a zahodila jsem šanci dostat se na Everless.

Ale pak –

„Počkej, Bosley,“ ozve se Ivan. Trhne svým sametovým pláštěm a přiloudá se k nám. Cukají mu rty. Sbírá síly – co když mě pozná?

Po chvíli si ale uvědomím, že zvuk, který mu vychází z hrdla, je smích, ne zlost. Chechtá se – aniž by mě poznal. „Ta se mi líbí,“ zahlaholí. „Dokáže rychle reagovat. A postarat se o sebe. Je zázrak, že tě nezapíchla jako čuníka.“ Ostatní muži znovu vybuchnou smíchy, ale gardista, který se mě snažil osahávat, po mně střílí nenávistným pohledem. Naštěstí ale neodporuje.

Namísto toho obrátí pozornost k Ammě. „S jizvou ne,“ nepřijemně se ušklíbne.

Amma nevěřicně zamžourá. „Umím tvrdě pracovat,“ brání se. „Přisáhám.“ Bezmocně na mě pohlédne.

„Nemáme nedostatek pracantů, děvče,“ zavrčí muž. „Bere-me jen hezké tvářičky. Padej domů.“

Její oči se zalíjí slzami. „Prosím, pane...“ Muž ale její žádání ignoruje a přesune se k Alie, která stojí vedle své sestry a třese se strachy.

Příliš pozdě si uvědomím, že na mě Ivan dosud zírá. Už se nesměje. Napnu se a jsem připravená utéct. „No? Na vůz s tebou.“

V panice pohlédnu na Ammu. Možnost, že bych musela jít bez ní, mě vůbec nenapadla. „Pane,“ naléhavě žádám. „Je to moje nejlepší přítelkyně. Prosím, dovolte jí jít se mnou.“ Koutkem oka zahlédnu, jak ten druhý muž postrčí Aliu k vozu a jak se Alia ohlédne přes rameno.

„I kdyby to byla tvoje krvácející matka, je mi to jedno,“ utrhne se Ivan. „Zůstane tady. Chceš zůstat s ní?“

„Jdi,“ vyhrkne Amma a snaží se nerozplakat.

Přestože na sobě cítím Ivanovy oči, obejmu svou přítelkyni a pevně ji k sobě přitisknu. „Postarej se o mou sestru,“ zašeptá mi do vlasů.

Když ji nepřestanu objímat, mírně mě odstrčí. „Jdi!“

Otupěle poslechnu. Jako závaží na sobě cítím oči celého davu. Vyšplhám na vůz a usadím se mezi ostatní vybrané dívky – všechny mladé, hezké, ale tiché a ohromené, jak sledují své zavržené přítelkyně, své sestry. Polovina řady už se téměř rozplynula a ty, které nebyly vybrány, mizí v houstnoucí mlze.

Teprve když dav na náměstí prořídne, zahlédnu výběrčího daní, který postává pod plátěnou stříškou stánku s potravinami a se zkríženými pažemi pozoruje dění. Upřu na něj zrak, dokud si mě nevšimne a nesetká se s mýma očima. Krátce na mě kývne, jako by tím stvrdil naši dohodu – až se vrátím, přijde si vybrat svůj čas. Vydechnu zadržovaný dech a zamumlám modlitbu k Čarodějce.

Ochraňuj mého otce.

A ještě přidám: Kéž by mi odpustil.

Muži se projdou mezi zbývajících dívkami. Třicetiletou Noru pošlou s posměšky domů. Malá Alia už sedí na voze. Najednou si vzpomenu, že jsem se jako dítě zeptala otce, proč je na Everless tolik dětí. *Pracují tvrději a za méně*, odvětil ostře. *Nemají kam jít.*

Jakmile muži skončí, sedí na dvou vozech asi dvacet dívek. Vyhrála jsem své místo na Everless, ale necítím se jako vítěz. Mám pocit, že vítězem je spíš Amma, i když si to zatím neuvědomuje.

Už je ale příliš pozdě na to, vrátit se zpátky. Vozy, které trochu páchnou hnojem, se s trhnutím rozjedou. Je nás tu dvánáct, sedíme těsně vedle sebe na balících sena. Vezmu Aliu kolem ramen – tiše pláče a nespouští oči ze vzdalujícího se města. Z druhé strany vedle mě sedí další žena, Ingrid, z farmy pár mil od naší. Navzdory nepříjemnému rannímu výběrovému procesu a větru, který nás při jízdě po nepevněné cestě štípe do tváří, se zjevně rozhodla zůstat veselá.

„Slyšela jsem, že Everless je pět set let starý,“ zacvrliká, zatímco naše vesnice mizí z dohledu. Víím to, ale neohlédnu se.

Bojím se, že kdybych to udělala, nejspíš bych seskočila z vozu a rozběhla se zpátky domů. „Představ si to! Určitě tam mají nějaké čarodějky nižšího řádu, které jim svými kouzly podpírají zdi.“

K podpěře zdí nepotřebují žádná kouzla, protože stejně dobře jim poslouží peníze. Já ale nemám zájem účastnit se divčinyh vzrušených spekulací, a tak se otočím a předstírám zájem o zelenou, mírně kopcovitou semperskou krajinu. Dokud byl papá zdravý, půjčoval si od jednoho přítele koně a brával mě na vyjíždky za vesnici. Říkával, že je dobré znát naši zemi, a já jsem vždycky přemýšlela, jestli pro případ, že bychom opět přitáhli pozornost Gerlingů, neplánoval z Croftonu utéct.

Kromě Ingrid nikdo nemluví. Vnímám, jak jsou všechny dívky nervózní, zvlášť když otevřená krajina přejde v hustý les a nad námi se najednou tyčí staré borovice. Tento les patří Gerlingům, ale oni tu neloví – tyhle lesy jsou strašidelné, jsou mnohem starší než les, kterým jsem procházela včera, a taky mnohem temnější.

Alia se konečně ozve. „Calla povídala, že v těchto lesích žijí víly,“ vyhrkne s vykulenýma očima. Kromě cesty, kterou podnikla její matka, aby zachránila své dcery, se ani ona, jako většina obyvatel Croftonu, nedostala dál než na tři míle od města.

„Jistě, víly,“ chytí se toho dívka vpředu. „Nalákají vás svou krásou a pak vám z žil vypijí všechnen čas.“ Zjevně nás chce poškádlit, ale přesto je v jejím hlase slyšet napětí.

„Je to pravda!“ potvrdí další dívka s rudými vlasy zapletenými velmi promyšleným způsobem. „Stalo se to mé tetě. Jednoho dne se ztratila v lesích a na druhý den se probudila jako stařena.“

„Nejspíš lhala, aby nevyšlo najevo, že svůj čas prodala,“ zamumlá jiná.

„Víly nejsou to nejhorší.“ Teď promluvila dívka s nádherně snědou kůží a zářícíma modrýma očima. Byla jednou z prvních, kterou vybrali. „Tohle je les, kde řádí sám Alchymista. Dosud u sebe v papírovém pytlíku nosí srdce Čarodějky.“

„Ne, on její srdce snědl,“ opraví ji Ingrid.

„No,“ komentuje další dívka a zakouklí přitom očima. „Vezme si i vaše, pokud zabloudíte mezi stromy. Ani Čarodějka vás nezachrání.“

Alia poplašeně vyjekne. „Proč? Proč bere lidem srdce?“

„On lidi nenávidí, a tak dává čas v jejich srdcích zpět stromům!“ objasní dívka.

„Přestaňte s těmi nesmysly,“ vloží se do toho jiná. Alie se mezitím začne třást ret, a tak ji k sobě pevně přitisknu.

„Neposlouchej je,“ zašeptám. „Jsou to jen povídačky. V lesích se nemáš čeho bát.“ Posadím se zpřímá, aniž bych dokončila svou myšlenku. Nevím, jak je to s Alchymistou, ale netvoří, které potká na Everless, jsou mnohem nebezpečnější než nějaké víly.

Potom les zničehonic skončí a octneme se v malém prosperujícím městečku Laista, které leží těsně u hradeb hradu Everless a kde nesmí být žádné domy vyšší než jedno patro. Vzpomínám si, že mi papá vyprávěl, jak předci Gerlingů vykáceli stromy a srovnali kopce na míle daleko od Everless, aby muži, kteří hlídají na hradbách, viděli všechny, kdo se blíží k hradu. Před očima se nám zjeví pískovcové zdi a na nich desítky strážců. Z dálky vypadají jako figurky.

Jak projíždíme úzkými uličkami Laisty směrem k hradní bráně, instinktivně se na svém místě skrčím. Jakmile jsme dostatečně blízko, jeden ze strážců nahoře na hradbách nám přikáže zastavit.

Svět ztichne, ztuhne, zmrzne a já vnímám jen tlukot svého srdce. Alia vedle mě hledí s otevřenou pusou, ke které se jí přilepil pramen vlasů. Strážci na nás z hradeb shlížejí nehybně a s kamennými tvářemi. Mám pocit, jako by se blížil konec světa, jako by se celý svět zhroutil do tohoto jediného okamžiku.

A pak se ozve strašlivé skřípání, třicet centimetrů silná, železem okutá dřevěná křídla brány se otevřou a náš vůz se dá znovu do pohybu.

Padne na nás stín a jsme uvnitř.

Hrad Everless tvoří změt věží a opevnění, barevných vitrážových oken a balkonů ověšených zelenými a zlatými vlajkami. Alej pečlivě ošetřovaných stromů dělí všechno, včetně panství, na dvě poloviny. Na jedné straně cestu uzavírá brána, kterou jsme přijeli. Přestože to z místa, kde sedíme, není vidět, vím, že se na druhé straně, za everlesskými hradbami, rozlévá jezero, zčernalé starým ledem a stíny.

Navzdory sobě samé si ten pohled vychutnávám – trávník pokrytý jiskřícím sněhem, holé a chvějící se stromy. Everless se mi vždycky nejvíc líbil v létě, kdy květinové záhony hýřily barvami a kdy zahradníci povolávali děti sloužících, aby ze smaragdového trávníku vybíraly pampelišky. V bledém zimním slunci je ale panství ještě krásnější, jakoby vyřezané ze stříbra a křišťálu.

Jakmile všechny vysedneme z vozů a roztřeseně zůstaneme stát na nádvoří, starý sluha s prověšeným obličejem nás nažene do úzké chodby, určené pro služebnictvo. Držím hlavu dole,

srdce mi splašeně bije. Jsem přesvědčená, že mě tu co nevidět někdo pozná, ale ostatní sloužící si nás sotva všimají.

Sluha nás vede svažující se chodbou, kterou neznám, do bludiště chodeb a pokojů pro služebnictvo. Náhle si na něco vzpomenu. Roan zjistil, že když člověk přitiskne ucho k těmhle zdem, uslyší, co si povídají urození nahoře. Většina z toho, co jsme tehdy slyšeli, byli únavní, až příliš dlouho žijící aristokraté, kteří se navzájem bavili o aférách toho a toho a porovnávali své investice – kupovali a prodávali staletí a obchodovali s nimi stejným způsobem, jakým jsme s mým papá hráli kamínky o bonbony –, ale tenkrát jsme byli příliš malí a nerozuměli jsme tomu. Ale kdykoli Roan nemohl přijít za mnou, mluvil ke mně skrz zeď. Stačil mi jeho hlas, jeho smích, a srdce mi bláznivě skákalo.

Tiše procházíme chodbami, kudy proudí zástupy sloužících. Nejspíš musí všichni tvrdě pracovat a připravovat hrad na královninu návštěvu a Roanovu svatbu – buď je to tak, anebo se Everless změnil a už vůbec netoleruje klábosení a smích.

Brzy se octneme v kuchyni, která se podobá jeskyni, kam by se aspoň třikrát vešla celá naše chalupa v Croftonu. Je plná služebnictva a křiku. Je slyšet nejrůznější přízvuk a všechno dohromady to zní jako hudba. Jako celá Sempera, i Everless je útočištěm lidí, kteří pocházejí z mnoha různých zemí. Když královna nastoupila na trůn – a zjistila, že se stala vládkyní zničeného, zranitelného království –, nabídla sto let každému člověku, který přijde a natrvalo se usadí v Sempeře, ale uzavřela hranice cestovatelům a obchodníkům. Lidé mohli přijít do země, ale nikdo nemohl odejít.

V obrovské cisterně porcuje několik mladých sluhů celou polovinu býka. Vzpomenu si na Ammu a ucítím bodnutí. Po mnoho let jsem ji sledovala, jak krájí a suší maso – v porovnání s jejíma zkušenýma rukama byli tihle sluhové pomalí. Pokud budou i nadále pracovat tímhle tempem, maso se jim zkaží dřív, než dokončí svou práci.

Jakmile se mi podaří odpojit od skupiny a přitočit se k nim ve snaze nabídnout jim pomoc, jeden chlapec na mě prakticky zavrčí: „Najdi si vlastní práci.“

Jak od něho odcházím, všimnu si tenké bílé čáry na jeho dlani. Je to jizva od prodeje času. Zajímalo by mě, zda vydělává kovokrev pro sebe, anebo pro někoho jiného.

Dlouhý dřevěný stůl je obklopený mladými sloužícími, kteří stojí v řadě a krájí hory kořenové zeleniny. U dalšího stolu stojí sloužící pokrytí bílou moukou, hnětou a válí těsto a tvarují rohlíky. Ve dvou obrovských sporácích hoří oheň a na plotně stojí desítky hrnců, jejichž obsah vaří, bublá a cáká a naplňuje kuchyni vonnou párou. Z té vůně se mi zatočí hlava. Poslední jídlo, které jsem snědla, byl kousek chleba, který jsem si ráno vzala z příborníku.

Vtom do kuchyně vstoupí nádherná vysoká dívka s hustými kudrnatými vlasy, oblečená v barvách Gerlingů. Nese stříbrný tác, který odloží na dřevěný pult. Sloužící odění v hnědých uniformách na něj okamžitě začnou klást talíře s dozlatova upečeným pečivem, malou bronzovou konvičku a krásně vyřezávané příbory. Zatímco dívka čeká, vezme ze stolu kus provázku a sváže si jím vlasy do volného ohonu.

„Lord Gerling si mě dnes ráno vzal stranou,“ oznámí

s rozzářenýma očima. Její silné paže jsou pokryté pihami. „Chce, abych sloužila královně, až sem přijede. Lady Verissa souhlasí.“

Jiná dívka si odfrkne. „Všechny víme, proč si vybral zrovna ji,“ zavrčí, aniž by vzhledla od cibule, kterou zrovna krájí.

Šedovlasá žena v krásně vyšívané zástěře projde kuchyní a za ní klusá několik sloužících jako káčátka za svou matkou kachnou. „Addie,“ osloví vysokou kudrnatou dívku. „Nezapomeň, že dosud sloužíš lady Gerlingové, a ne královně,“ vyštěkne. Dívka – Addie – spěšně popadne ták. „A teď běž.“

Ta starší žena mi připadá povědomá. V jejím obličejí se odráží vřelost a bezpečí, ale nemůžu si vzpomenout na její jméno. Pozdraví všechna nová everlesská děvčata, zeptá se na pár otáček a pošle je tam či onam.

Jakmile přijde řada na mě, zaráží se a na moment se zamračí. Poznala mě? Pak ale zamžiká, jednou, dvakrát a krátký výraz nejistoty pomine.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se.

Uvažuji, že se představím falešným jménem, ale pak si vzpomenu na první pravidlo dokonalé lži, které mě naučil můj papá: Řekni tolik pravdy, kolik můžeš. „Jules,“ odpovím. Je to úplně běžné jméno. „Z Croftonu.“

„Jules,“ zopakuje po mně. „Už jsi někdy předtím sloužila? Potřebuju někoho, kdo bude nosit jídla do pokojů pánů a dam, a neudělá přitom ostudu. U Čarodějky, potřebuju děvče, které neznervózní a neupustí ták.“

Jedna ze služek, která stojí za ní, zrudne až po uši. Vypadá jako nervózní typ, takový, co rozhodně ták upustí.

Zavrtím hlavou. Když se zamračí, dodám: „Ale učím se rychle. A nenechám se jen tak znervóznit.“

Připravím se na další otázky, ale žena si mě naposledy prohlédne a pak přikývne. „Dobrá, zkusím to s tebou, Jules z Croftonu.“ S povytaženým obočím se otočí a odejde.

Jako dítě jsem se svým papá žila ve třech pokojích vedle kovárny. Podobně jako dvorní dámy, majordomus a komorníci, i my jsme měli místnosti sami pro sebe. Byly malé, ale naše a mohli jsme je dle libosti zaplnit kousky kovu a vůní kouře.

Teprve nyní si uvědomuju, jaké jsme tenkrát měli štěstí. Společná ložnice služek je dlouhá místnost plná patrových postelí. Podle mého odhadu je tu aspoň dvě stě lůžek. Postele jsou postavené tak blízko u sebe, že když si lehneme, můžeme se natáhnout a chytit se za ruce.

Jsem ráda, že jsem měla pravdu – zdá se, že mě nikdo nepoznal, dokonce ani ti, které si pamatuju ze starých časů. Deset let hladu a chladu mě vytáhlo do výšky a zbavilo mě veškeré jemnosti, takže pochybuju, že by ve mně někdo poznal kovářovu dceru, aniž by papá stál vedle mě, o deset let mladší a v kovářské zástěře. Nikdo nemá čas si mě prohlížet a já jsem šťastná, že jsem se bez problémů vmísila mezi várku nových služek, které na Everless přijely kvůli svatbě. Poté, co jsem si zabrala jednu postel a oblékla se do jednoduché hnědé kuchyňské uniformy, rychle spěchám zpátky do kuchyně.

Šéfkuchařka ve vyšívané zástěře – Lora – nás v rychlosti uvítá a dá nám instrukce. Chodí, jako by se klouzala nahoru a dolů po neviditelných oceánských vlnách. Chybí jí levá noha,

od kolene dolů. Namísto ní má dřevěnou, jemně vyřezávanou a pečlivě nabarvenou, i s červenou botou, nyní ušpiněnou od zeleniny. Narodila se ve vesnici na jihu a přišla na Everless jako dívka, aby si našetřila čas a žila déle než její rodiče, kteří zemřeli ve třiceti. Víím, že nemá Gerlingy příliš v lásce, ale slouží jim dobře.

Už potřetí nám opakuje pravidla ohledně královny – nemluvit, dokud nejsme vyzváni, klopit oči a nikdy, za žádných okolností, se jí nedotknout –, ale vtom se zarazí a mlaskne.

„Ty vypadáš na omdlení,“ podotkne. Podá mi malou tvrdou housku posypanou kousky slaniny a z hromady na stole vezme velké jablko. „Běž a najez se,“ vybídne mě laskavě. „Zbytek odnes chlapcům do stáje. Trefíš tam?“

Přikývnu a snažím se ubránit vzpomínkám. Pach koní, vlhké seno, Roanův smích, když pobíhal mezi stáními pro koně a vyzýval mě, ať ho chytnu, i když dobře věděl, že ho jen stěží dohoním a dotknu se jeho sametového pláště, kterým vymetal kouty.

„Výborně,“ řekne a poplácá mě po tváři.

Ve stoje u stolu zhltnu chléb. Nově přichozí dívky, téměř nekonečný proud, jsou dosud rozdělovány; některé budou švadlenami, jiné pradlenami anebo komornými pro stovky hostů, kteří přijedou na svatbu. Addie se vrátila do kuchyně a teď jim rozdává úkoly. Nejhezčí dívky se stanou dvorními dámami.

Sním jablko, vezmu tác a vyjdu z kuchyně. Všechno vypadá menší a cizejší, než jak si to pamatuju. Jako bych neprocházela chodbami Everless, ale podivně pokrouceným snem. Tamhle na tom místě jsem se schovala za relikviář a cvrnkala

jsem po chodbě pecky z oliv. Zkoušela jsem, jestli prastarý komorník Girolld neupadne. Tamhle na tom místě jsme s Roanem vyryli do kamene své iniciály, když jsme se schovávali před jeho bratrem Liamem, který mi nadával. Někdo je později obrousil, ale pořád ta velmi slabě viditelná písmena dokážu rozpoznat.

Dotknu se jich a usměju se, ale pak rychle ucuknu. Není to nic než fantazie. Ty roky, ty šťastné vzpomínky, byly obroušeny stejně jako kámen a zbyly z nich jen slabé dojmy.

I přesto krátce přitisknu ucho ke stěně chodby pro služebnictvo a snažím se zaslechnout Roanův hlas.

Když po chvíli zahnu za roh, narazím na malého chlapce – možná devítiletého –, který také nese táč, ne plechový, ale stříbrný a naložený masem, pečivem a s porcelánovou konvicí. Sedí na začátku schodiště, které vede doleva, a vypadá, že se rozbrečí.

„Ty ses ztratil?“ zeptám se bez přemýšlení.

Chlapec nadskočí leknutím, až málem převrhne táč, ale když mě uvidí, uleví se mu. „Lady Sida k sobě nikoho kromě Harlowe nepustí,“ zasípe. „Jenže Harlowe právě rodí, a tak jí to mám přinést já. Ona ale nemá chlapce ráda. Thom tvrdí, že mi ukousne uši.“ Rozklepe se a skloní hlavu.

Odhadnu, že Harlowe je komorná lady Sidy. Zaletím očima k temnému, úzkému schodišti, které se vypíná za chlapcem, a uvědomím si, kam vede. Urození mají tradici, podle které nejstarší z nich žijí v nejvyšších patrech paláce. Lady Sida si tu pozici udržuje už od doby, kdy jsem ještě nebyla na světě. Nikdo nezná její přesný věk, ale mezi dětmi Gerlingů i služebnictva se povídá, že je jí víc než tři sta let. Při tom pomyšlení mi naskočí husí kůže. Lady Sida se svým věkem blíží k limitu, kolik let

může lidské srdce poháněné kovokrví vydržet – kromě královny, jejíž výjimečně dlouhý život, jak se říká, byl darem od Čarodějky, než zmizela. Když se před nějakými pěti stoletími rozšířila kovokrev, napadli zemi útočníci z celého světa ve snaze získat to, co jim připadalo jako neuvěřitelný dar. Ale královna, tehdy mladá talentovaná generálka, vedla semperskou armádu k vítězství.

Co za ta tři století lady Sida viděla? Zachvátí mě morbidní zvědavost. Dřepnu si před chlapce. „Tenhle má jít do stájí,“ řeknu a odložím svůj táč na schody. „Vyměníme si je?“

Zamžourá. „Ty se nebojíš?“

Kdykoli jsem jako dítě byla smutná nebo vyděšená, papá mě rozveselil nějakým žertem anebo mi vyprávěl nějaký příběh, dokud jsem na svůj strach nezapomněla. Takový talent jsem nikdy neměla, ale aspoň podám chlapci ruku. „Já jsem Jules. Jak se jmenuješ ty?“

„Hinton.“ Potřeseme si rukama, ale chlapec se pořád tváří pochybovačně.

„Starých lidí se nemusíš bát, nic ti neudělají,“ prohlásím, přestože já sama se jich bojím a vždycky jsem se jich bála. Pár členů rodiny Gerlingů vypadá na čtyřicet, ale mnohým z nich je ve skutečnosti téměř sto čtyřicet. Na první pohled to není znát – dokud se nepodíváte zblízka a neuvidíte, jak jim pod kůží pulzují modré žíly, anebo neuslyšíte, jak je uprostřed věty opouštějí myšlenky. A když někdo žije po celá staletí jako lady Sida, už ani není člověkem. Přinejmenším je to hojně rozšířená fáma, protože nikdo z nás nezjistí, jak to opravdu je. „Ale jestli chceš, já tam ten táč odnesu místo tebe.“